

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr 10647 van 28 april 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. KAMERVOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 24 december 2007 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 december 2007.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN VRECKOM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 10 februari 2003 het Rijk binnen en diende op 29 januari 2007 een tweede asielaanvraag in. Op 10 december 2007 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.
2. Het asielrelaas wordt als volgt weergegeven in de bestreden beslissing: *“Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Teheran en bent u een Iraans staatsburger van Perzische origine. U diende op 10 februari 2003 uw eerste asielaanvraag in België in. Hierin nam het Commissariaat-generaal op 17 juli 2003 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf deels omdat uw aanvraag ongegrond bevonden werd en deels omdat door onverenigbaarheden tussen uw verklaringen en de informatie van het Commissariaat-generaal en door enkele onwaarschijnlijkheden de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de helling kwam te staan. Zo werd er onder*

meer getwijfeld aan het bestaan van de uitgeverij waarover u toen sprak. Uw beroepen tot schorsing en nietigverklaring werden door de Raad van State op 5 januari 2007 verworpen. Daarop diende u op 29 januari 2007 een tweede asielaanvraag in. U verklaarde hierbij dat uw oude problemen, die u reeds bij uw eerste asielaanvraag aanhaalde, nog steeds bestaande zijn. Zo herhaalde u dat u zich vanaf het einde van uw studies literatuur op de eerste dag van elke maand bij de Bassidj-e Mostazafan (Mobilisatie van de Verdrukten) moest melden en dat ze u daar moreel martelden. U moest er hen heel uw leven vertellen. U had het met hen echter nooit over het theaterstuk “Moghasser Kiye?” (Wie is de schuldige?) dat u aan het schrijven was. Toen uw werk af was, vond u de uitgeverij Ketab Pandjereh die zich bereid toonde uw werk te publiceren. Nadat de uitgever uw werk bekeken had en nadat u op zijn aandringen een aantal aanpassingen doorgevoerd had, werd op 30/09/1381 (Iraanse tijdrekening; komt overeen met 21 december 2002 in de Gregoriaanse kalender) het contract tussen u en de uitgever getekend. Diezelfde avond bezocht u uw zwaar zieke schoonbroer Rahman. Zijn ernstige toestand, die tot dusver niet tot u was doorgedrongen, sloeg u volledig uit uw lood zodat u besloot voor uw zus een steun en toeverlaat te zijn en bij haar te blijven. Daardoor kon u zich de volgende dag niet bij de Bassidj-e melden. U was nog steeds bij uw zus en schoonbroer aanwezig toen u op zondagnacht 01/10/1381 (22 december 2002) via uw andere schoonbroer Mehdi vernam dat de autoriteiten bij u thuis binnengevallen waren. In paniek snelde u naar Mehdi bij wie u bleef tot 08/11/1381 (28 januari 2003). Tijdens uw verblijf bij Mehdi vernam u dat er ook bij uw uitgever een huiszoeking was uitgevoerd en dat hij gearresteerd was. Hierna verliet u Iran. Bij uw tweede asielaanvraag voegde u toe dat u intussen via uw zussen vernam dat de Bassidj-e en het Ettelaat (staatsveiligheid) uw ouders sinds 01/01/1386 (21 maart 2007) lastigvallen en hen vragen waar hun zoon zich bevindt en waarom hij een werk tegen Iran geschreven heeft. Het feit dat de Iraanse autoriteiten nog steeds op zoek zijn naar u is voor u de voornaamste reden om een nieuwe asielaanvraag in te dienen. Verder trok u de beslissing van het Commissariaat-generaal van 17 juli 2003 in twijfel omdat u aan de hand van twee boeken gedrukt door uw uitgever nu kan aantonen dat de uitgeverij waarover u al bij uw eerste asielaanvraag sprak en waarvan het bestaan door het Commissariaat-generaal in twijfel getrokken werd, wel degelijk bestaat. U merkte ook nog op dat de situatie voor Iraanse schrijvers onder president Ahmadinejad allerminst verbeterd is. U gaf ten slotte aan dat u een aantal jaar geleden in België aan een manifestatie ter herinnering van 22 bahman (verjaardag van de Islamitische Revolutie) en aan een samenkomst met joodse vrienden voor het Europees Parlement deelnam, maar dat u geen engagement voor een politieke partij had / heeft. U verklaarde niet naar Iran terug te kunnen keren daar u vreest er door de Iraanse machthebbers uit de weg geruimd te zullen worden. Ter staving van uw identiteit en uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw shenasnameh (Iraans boekje van de burgerlijke stand), uw mellikaart (nieuwe Iraanse identiteitskaart), uw Iraans rijbewijs d.d. 23/06/1384 (14 september 2005), uw legerkaart en twee boeken die door de uitgeverij Ketab Pandjereh uitgegeven werden als bewijs van het bestaan van deze uitgeverij. U legde op de Dienst Vreemdelingenzaken nog een brief neer (d.d. 25 januari 2007) die werd opgesteld door uw advocaat, Meester Hilde Van Vreckom, en waarin de nieuwe elementen die u aanbrengt voor uw tweede asielaanvraag besproken worden. Bij deze brief hoort nog een rapport van Amnesty International d.d. oktober 2006 waarin onder meer verwezen wordt naar de algemeen verslechterde mensenrechtensituatie in Iran sinds het aan de macht komen van president Ahmadinejad.”

3. De feiten worden niet betwist door de verzoekende partij.

Ten gronde.

2. Verzoeker roept in: *“schending van het artikel 1 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen, van de artikelen 48/3, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen.”*
1. Met betrekking tot artikel 52 Vreemdelingenwet merkt verweerder terecht op dat *“de bestreden beslissing niet genomen werd op basis van dit artikel, maar daarentegen is gesteund op artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”* Een schending van artikel 52 mist dan ook grondslag.
2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.
3. Inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over volheid van rechtsmacht, d.w.z. dat de Raad het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en hij als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil, waarbij hij de bevoegdheid heeft tot hervorming of tot bevestiging van de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen genomen beslissingen ongeacht het motief waarop de Commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund (Wetsontwerp nr. 2479/001 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, p. 95). Door de devolutieve werking van het beroep is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund. De bewijslast ligt in beginsel bij de kandidaat-vluchteling, die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij hiervoor een aannemelijke verklaring te geven (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, 1992, nr. 196). De vrees van verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (R.v.St., X, nr. 118.506, 22 april 2003).

Nopens de status van vluchteling.

3. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

1. Verzoeker diende een tweede asielaanvraag in. De Raad is te dezen niet bevoegd om de beslissing genomen in het kader van de eerste asielaanvraag te herbeoordelen in beroep, daar deze door de in de Belgische wetgeving voorziene rechtsmiddelen aangevochten dient te worden.

4. De bestreden beslissing stelt: *“U heeft bij uw tweede asielaanvraag geen elementen of gegevens aangebracht die de eerdere negatieve appreciatie van het Commissariaat-generaal inzake uw eerste asielaanvraag alsnog kunnen doen wijzigen, integendeel. (...) Zo dient vastgesteld te worden dat de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen met de Iraanse overheid bij uw tweede asielaanvraag zelfs nog verder op de helling komt te staan door tal van tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen afgelegd bij uw eerste en uw tweede asielaanvraag.”*

5. Verzoeker kan zich niet akkoord verklaren met de door de bestreden beslissing opgeworpen tegenstrijdigheden en stelt *“betreffende het voorleggen van zijn boek aan zijn uitgever (...) Overwegende dat de eiser duidelijk heeft aangegeven dat hij bij zijn eerste asielaanvraag heeft uitgelegd wanneer hij voor de eerste keer de definitieve versie van het boek van het theaterstuk heeft voorgelegd aan de uitgever, terwijl hij tijdens zijn tweede asielaanvraag heeft gepreciseerd dat hij de voorlopige versie aan zijn uitgever voorlegde ongeveer drie maanden voor het ondertekenen van het contract; Dat dit de ogenschijnlijke tegenstrijdigheid verklaart, zodat er geen sprake is van een echte tegenstrijdigheid, nu de eiser het had over twee verschillende versies van zijn werk, namelijk de voorlopige versie (zoals uitgelegd in zijn tweede asielaanvraag) en de definitieve versie (waarover hij het enkel heeft gehad in zijn eerste asielaanvraag; Dat de eiser niet de gelegenheid heeft gehad om het te hebben over zijn voorlopige versie in zijn eerste asielaanvraag, maar dat bij deze precisering heeft aangebracht in zijn tweede asielaanvraag, zodat er niet kan worden gesproken over een echte tegenstrijdigheid; Dat de bestreden beslissing daarom ten onrechte stelt dat de verklaringen van de eiser tegenstrijdig zouden zijn hieromtrent.(...)”*

6. Verweerder antwoordt terecht dat verzoeker tijdens zijn gehoren geen onderscheid heeft gemaakt tussen een definitieve versie en een voorlopige versie en verwijst naar het gehoorverslag van verzoekers eerste asielaanvraag: *“Vroeg de uitgever van bepaalde stukken te veranderen of weg te laten? Dat weet ik niet. Normaal gezien leest hij het boek en eventueel bepaalde stukken herwerken of veranderen. Maar gezien hij gearresteerd werd 30 uur na de ondertekening weet ik niet wat er gedaan was. Het is zeker dat van moment dat ik als schrijver, en uitgever een gezamenlijke verantwoordelijkheid accepteerde. Nu ben ik hier, de uitgever weet niet wat hem overkwam. Wanneer legde u voor het eerst uw boek, schrijfsels voor aan uw uitgever? De dag dat we het contract tekenden. Pas nadien moet de uitgever de nodige formaliteiten vervullen.”* (1ste AA CGVS p 11). Uit deze passage blijkt duidelijk dat verzoeker het niet had over een definitieve versie maar over een voorlopige versie daar verzoeker nog verwachtte dat de uitgever veranderingen zou uitvoeren. Verzoeker verklaarde tijdens zijn 2de asielaanvraag dat de uitgever die een aantal maanden voor het ondertekenen van het contract verzoekers werk had, vroeg om een dialoog tussen een aantal dieren aan te passen zodat die een grotere indruk op de toeschouwers zou maken. Verzoeker voldeed volgens zijn verklaringen aan deze vraag. Verweerder benadrukt *“dat de Commissaris-generaal terecht de tegenstrijdigheid opmerkt over het exacte moment waarop verzoeker zijn eerste versie aan de uitgever gaf, tussen de verklaringen van verzoeker in zijn 1ste asielaanvraag en 2de asielaanvraag”*.

1. Ook verzoekers grief dat hij tijdens de 1ste asielaanvraag niet de gelegenheid heeft gehad om het te hebben over zijn voorlopige versie wordt door bovenstaand citaat (1ste AA CGVS p 11) weerlegd. Verweerder citeert bijkomend uit verzoekers gehoorverslag en benadrukt dat uit zijn verklaring blijkt dat hij verwachtte dat de uitgever nog wijzigingen zou aanbrengen: *“Normaal gezien leest hij het boek en eventueel bepaalde stukken herwerken of veranderen. Maar gezien hij gearresteerd werd 30 uur na de ondertekening weet ik niet wat er gedaan was.”* Verzoekers verklaringen kunnen niet overtuigen en de tegenstrijdigheid is niet weerlegd.

7. Verzoeker is van oordeel dat hij niet tegenstrijdig was over de toestemming om zijn boek te publiceren maar dat zijn woorden verkeerd geïnterpreteerd werden. Verzoeker wist dat er toestemming vereist was voor het publiceren van een boek in Iran. Verzoeker moest zich niet bezighouden met het verkrijgen van een toestemming tot publicatie en kon dit volledig overlaten aan zijn uitgever, die zich ertoe verbonden had bij het ondertekenen van het contract.

1. Verweerder citeert terecht de relevante passage uit het gehoor waaruit blijkt dat verzoeker meende dat een toestemming niet noodzakelijk meer was: *“Wie moest toestemming geven om boek te kunnen uitgeven? Het is vrij. Iedereen mag er 1 uitgeven, maar indien er een probleem is, zijn schrijver en uitgever verantwoordelijk. Vroeger moest je voor de uitgifte de toestemming hebben, maar nu is het vrij.”* (1ste AA CGVS p 11). Verweerder stelt terecht vast dat verzoeker zeer duidelijk stelt dat er, in tegenstelling tot vroeger, geen toestemming meer moet gevraagd worden. Er kan dan ook bezwaarlijk gesteld worden dat verzoekers woorden verkeerd begrepen werden te meer dat hij in de 2de asielaanvraag stelt dat hij *“het risico wou nemen om uw theaterstuk zonder die toestemming”* te publiceren. Verzoekers verklaringen zijn onverzoenbaar op dit punt. Zijn overige verklaringen (over het verblijf van verzoeker bij zijn zieke schoonbroer, de aanmelding bij de Bassidj en de huiszoeking) kunnen dan ook niet overtuigen en zijn bovendien evenmin coherent (financiering reisweg). Verzoekers verklaringen zijn tegenstrijdig en worden niet geobjectiveerd.

2. Verzoeker benadrukt tenslotte: *“dat de bestreden beslissing niet betwist dat de mensenrechtensituatie onder president Ahmadinnejad is verslechterd en inclusief voor kritische schrijvers, zodat enkel maar kan worden vastgesteld dat deze verslechterde toestand de vrees van de eiser nog vergroot omwille van het feit dat hij reeds vroeger is vervolgd omwille van zijn theaterstuk dat te kritisch werd bevonden. Dat er daarom moet worden vastgesteld dat de objectieve toestand in Iran, die bevestigt dat er zeer hard wordt opgetreden tegen kritische schrijvers in overeenstemming is met de verklaringen van de eiser zelf over zijn persoonlijke activiteiten en de vervolgingen die hij persoonlijk heeft ondergaan en nog vreest.”*

1. Verzoeker legde op de Dienst Vreemdelingenzaken een rapport neer van Amnesty International *“dégradation des droits humains en Iran”* Het volstaat niet te verwijzen naar landenrapporten en de objectieve situatie in Iran om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. (R.v.St., nr.121.481 van 9 juli 2003; R.v.St., nr. 138.480 van 15 december 2004) Verweerder stipt ook terecht aan *“dat de actuele situatie in het land van herkomst slechts nader moet worden onderzocht, indien verzoekers relaas voldoende geloofwaardig overkomt, hetgeen niet het geval is (RvV nr. 1324 van 23 augustus 2007; R.v.St., nr. 136.654 van 26 oktober 2004; R.v.St., nr. 135.927 van 12 oktober*

2004; R.v.St., nr. 135.540 van 29 september 2004; R.v.St., nr. 133.438 van 1 juli 2004; R.v.St., nr. 128.406 van 20 februari 2004).”

8. Verzoeker toont ook bij zijn tweede asielaanvraag niet aan dat zijn verklaringen geloofwaardig zijn. Verzoeker heeft nooit een boek gepubliceerd. Ook het desbetreffende controversiële theaterstuk werd niet gepubliceerd en verzoeker toont niet aan dat dit aan de orde was. Verzoeker was literatuurstudent maar toont niet aan te kunnen gerekend worden onder de Iraanse schrijvers. Het contract met de uitgever kan niet overtuigen daar het slechts een kopie is dat met plak- en knipwerk kan worden veranderd en dat in casu niet ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen. Verzoekers verklaring dat er slechts één origineel was dat bij de uitgever lag kan evenmin overtuigen. De neergelegde boeken hebben geen betrekking op verzoeker en tonen slechts aan dat de uitgeverij bestaat,
1. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

Nopens de subsidiaire bescherming.

2. In het verzoekschrift vraagt verzoeker geen toekenning van subsidiaire bescherming. Gelet op de hoger uiteengezette beoordeling van zijn asielaanvraag zijn er ook geen elementen die erop wijzen dat hij verzoeker in geval van terugkeer naar Iran een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.
9. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend en acht door:

mevr. K. DECLERCK, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. D'HAESE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. D'HAESE.

K. DECLERCK.